

Estimada amiga Si fuis
ara no li habiam dit
res directament, es en
veritat, perquè no trobavam
paraules dignas del
seu dolor. Si la nostra
pena es ja tan gran,
quina no ha de ser
la seva, pobre amiga!

Volem donar-li gràcies per
las sevas, líneas, y per
el delicat pensament
d'enviar-nos, el paquet

de penitències. Però s'ha dit
m'es dirà qu'estigui a l'altu-
ra del gran art del nostre
atmirat Mestre; però en
aquest món, sempre tenim
de contentar-nos del relatiu
en totes les coses!

En la nostra Solitud, volta-
da de grisors, y tan entristida
per el record de la nostra
Teresita y el del amic
que no veurem mai; heu
pensat molt am V. y en
la nova vida que per V.
comença.

Encar que ausents, ens
té al seu costat, per tot
quan valga y necessiti,
puer la nostre fidel i
inalterable amistat, per

el seu marit la trobarà &
intacte, com quan el teníam
entre nosaltres.

Per primera prova d'aquesta
amistat, ens permet un consell.
En res obri amb precipitació,
deixi qu'el seu esperit s'anere-
ni, y las decisions li vindran
ellas mateixas.

Endis fosa així si y permeti
que li repetim el consell
d'en Santaló, rafi al' sol
camini, causis una mica y
vençerá l'insomni, qu'en el
dolor, es un mal terrible.
Una amiga nostre molt reli-
giosa y molt desesperada
de la mort d'un marit
estimatíssim y cas fore
anava cada dia a missa i
la Merce qu'era molt lluny
de casa seva.
Nosaltres femsem que aquest

diemne passeig, fet desde
el primers obras del seu
dol, potser li va conservar
la salut per tota la vida.
Per trist que resulti el
viure, i 'ha de viure i
viure sense salut es tremen-
do. Recordis de la pobre Gertruda.

El Pepe y la Teny ens
parlan de V. quan ens escriuen
ells saben, qu'estem a la
disposició de V. per lo que
vulga.

Es repeteixen de V.
incondicionals y verdeders,
amigas las señas afinas
Antànica y
Mercedes

L'Escala 25 d'Octubre 1915